

Rjøbenhavn liggende nærmeste Havneplads, Malmø. Jeg kan hverken modsigge eller bekræfte Nødvigheden af denne Paastand, men jeg skal bemærke, at det ialtfald ikke kan styldes den Skibsafgift, som opkræves her, thi den Skibsafgift, der opkræves i Malmø, er højere end den, der opkræves her, det vil sige, den er ikke i alle Tilfælde højere. Forholdet er nemlig det, at medens her kun kræves Skibsafgift af Bestuvningen eller rettere af, hvad der udløses her paa Pladsen, saa kræves den i Sverrig saavel af Bestuvningen som af det ballastede Skib, det vil sige, der kræves 44 Dre pr. Ton af Skib med Ladning, og 29 Dre pr. Skib i Ballast uden Ladning. Naar altsaa et Skib gaar ind med Last og ud med Last, betaler det i svenske Havne 88 Dre, medens det her betaler 100 Dre, altsaa i Virkeligheden 12 Dre mindre, end det betales her. Gaar det derimod ind med Ladning og ud med Ballast, betaler det i Sverrig 73 Dre og her som bekendt kun 50 Dre pr. Ton, altsaa i Virkeligheden 23 Dre mere i Sverrig, og hvis det gaar ind og ud med Ballast, betaler det slet Intet her, medens det derimod i Sverrig maa betale 58 Dre. Jeg tror altsaa ikke, at det paa nogen Maade kan siges, at Sverrig med Hensyn til Skibsafgiften stiller sig gunstigere end vi. I Norge er Forholdet endnu ugunstigere, idet man i Norge kræver i Almindelighed — thi der er en hel Del Undtagelser i Norge — 80 Dre pr. Ton, altsaa 30 Dre mere end her. Min Stilling lige overfor Spørgsmaalet om Skibsafgiften er altsaa omtrent midt imellem de Standpunkter, som ere tagne af Medlemmer fra dette Thing's gamle Flertal, idet Nogle med Bestemthed havde udtalt sig for at beholde Skibsafgiften i dens fulde Udstrækning og Andre for at ville bortkaste den ganske. Forsaavidt Thingets Flertal skulde slutte sig til den sidste Betragtning, fremgaar det allerede af, hvad jeg har udtalt ved Fremføttelsen af Lovforslaget, at der ikke fra min Side skal være nogen Hindring for at gaa ind derpaa, naar, vel at mærke, den finansielle Balance derved ikke forstyrres; men det er jo let nok at finde Kompensation for en forholdsvis saa ubetydelig Sum som 4 Gange 100,000 Kr., hvor der handles om Millioner; et æret Medlem — jeg tror ikke, at jeg tager fejl — udtalte jo igaar, at den mindste Maalestof, der kunde anlægges, var Millioner, at tale om Tusinder og Hundre tusinder var for smaat ved saa store Reformers som disse. Altsaa ved et Forslag, der griber saa dybt ind som dette, vil det jo være forholdsvis let at finde en Kompensation for en forholdsvis saa lille Sum som de 400,000 Kroner.

Det andet Hovedformaal ved den af mig foreslaaede Revision af Toldloven, var jo at lette Indførslen af de almindelige Nødvendighedsartikler. Her er fremsat en Lov for flere Sider, om man virkelig skulde naae det Maal, man har

sat sig, ved at affkaffe nogle Toldsatser og for mindste andre paa saadanne Artikler, som maa antages at forbruges af Menigmand. Jeg skal villig give det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Gaffner) Ret i, at en Forhøielse paa en Toldsat i Neglen strax vil bevirke en Prisforhøielse af paagældende Vare. Naar det ærede Medlem høiede til, at en Nedføttelse af Toldafgiften sandsynligvis eller efter hans Mening ikke vilde bevirke nogen Prisnedsføttelse paa Væderne, tror jeg, at det ærede Medlem gif for vidt. Jeg vil hellere udtrykke det saaledes, at en Toldforhøielse bevirker strax en Prisforhøielse, at derimod en Toldnedsføttelse først efterhaanden bevirker en Prisnedsføttelse, men den kommer, det har jeg ikke nogen Tvivl om. At man særlig kan nære Tvivl om, at Prisnedsføttelsen vil komme paa saadanne Væder, der forbruges i smaa Kvantiteter, eller ialtfald kun indkjøbes i smaa Kvantiteter af mindre Forbrugere, er givet, og jeg indrømmer, at, naar man vil tage saadanne enkelte Væder for som f. Ex. Salt, og saa spørge om, hvorledes Affkaffelse af Salttolden egentlig i Detailudsalget skulde regnes vedkommende Rjøber tilgode, skal jeg indrømme, at det er vel noget vanskeligt at sige, men iøvrigt maa det jo bemærkes med Hensyn til Salt, at det jo ikke blot er en umiddelbar Forbrugsartikel, men at Salt jo ogsaa gaar ind som Raastof i mangfoldige Industrier, og altsaa at Affkaffelse af Salttolden ikke blot har Betydning for den almindelige Forbrug, men ogsaa har Betydning for Industrien. Medens der fra flere ærede Læres Side, som sagt, har været udtalt Tvivl om, at man vil naae Noget ved de foreslaaede Nedføttelser paa Tolden af almindelige Forbrugsgegenstande, har der fra andre ærede Læres Side været gjort opmærksom paa, at man formentlig kunde og burde gaa en Del videre i denne Retning. Man har saaledes nævnt det som ønskeligt, at Tolden fuldstændig kunde bortfalde for Petroleum. Jeg skal gjøre opmærksom paa, at Petroleum er under samme Position som andre Olier, og at jeg ialtfald og ubetinget ikke for disse andre Oliers Vedkommende vil kunne gaa til en fuldstændig Affkaffelse af Tolden, idet Tolden for disse er en efter min Mening fornøden Beskyttelse for den indenlandske Tilvirkning af Olie. Vilde man altsaa gaa videre i Retning af at lette Affkaffelse af Petroleum, maatte den udsøndres fra den almindelige Position „Olier“. Naar man ved Siden deraf har nævnt ogsaa Kaffe og Sukker som Artikler, paa hvilke Tolden burde nedsættes af Hensyn til den almindelige Forbrug, maa jeg tilstaa, at jeg her ikke kan være enig med de ærede Læere og navnlig da ikke for Sukkerets Vedkommende. Jeg har vel bemærket, at det ærede 5te Medlem for 1ste Kreds (Harald Hansen) gav Anvisning paa, at man kunde søge Erstatning for Afgangen i Sukkertolden eller Eløisning af Sukkertolden ved et tilsvarende